

alkalmazhatunk harmonikusan. Szép összeállítás pl. sötétkék, rózsaszín és fehér; vagy sötétvörös, világoskék és aranyárga; világoskék vagy lila és aranyárga mindig bájos, ha a háttére zöld lomb és semleges színű fal.

Ablakládáink beültetésénél — vagy ha olyan szerencsénk van, hogy ablakunk alatt kis virágoskert van — a színek mellett, ne feledkezzünk meg a virágillatról. Ültessünk-vessünk minél több illatos virágot; sárga violát, szégfűt, heliotrópot, Madonna-liliomot; törpe levendulát, sarkantyúkából, verbénából válasszuk meg az illatos változatokat. Ne feledkezzünk meg a régi világból való illatos növényekről sem: rezedáról, bazsalikumról. És ha nem áll módunkban mást beszerezni, néhány bokor kakukfű is csodálatosan illatossá tudja tenni szobánk levegőjét virágzása idején.

Az erdő lelke.

Nem hiszem, hogy lenne ember, aki ne ismerné, ne szeretné az erdőt. Így vagyok vele én is, szeretem nagyon. Életem legboldogabb idejét töltöttem el benne, gyermekkoromat. Az erdő volt a barátom. Mert az erdő is él, érez, örül és szenved, éppen úgy, mint mi, emberek. Az erdőnek is van lelke...

Olyanok a fák is, mint az emberek

A legszebb virág.

Ismertem egy igen nemeslelkű tanárnőt, aki nagyon szeretete a virágokat. Ez a tanárnő minden tavasszal virágpalántákat tett ki a leányoknak, akiket tanított. A leánykák aztán hazavitték, eszerébbe ültették azokat és tovább nevelték, gondozták őket. Az évváró napjára mindegyik visszavitte a maga virágját az iskolába, hadd lássa a tanárnő, ki hogyan nevelte, ápolta a virágokat? Akinek virágja a legszebb, leggondozottabb volt, az egy szép könyvet kapott jutalmul.

Már két év óta mindig Ács Klári vitte el a jutalomkönyvet. Még hozzá meg is dícsérte munkájáért a tanárnő. Az ő virágai olyan szépek voltak, mintha nem is ő, hanem kertész nevelte volna őket. Klárikára bizony irigykedtek az osztálytársai. Legjobban irigykedett rá Bodor Margit, aki Ács Klárinak szomszédja volt a padban. Margit egyszer így szólt Klárihoz az iskolában:

— Könnyű neked, nem is te neveled ezeket a virágokat! Bizonyosan kertésznél veszed!

— Nincs nekem pénzem virágra! — válaszolt Klárka. -- Tudom, hogy csak irigységből beszélsz, azért nem is haragszom rád!

— Akkor hát valami titkos szered van!

— Nincs nekem semmiféle titkos szerem. Annyi az egész,

hogy szeretem a virágokat. Szeretettel gondozom, ápolom őket. Téged is szívesen megtanítalak a virágok ápolására, ha akarod s eljössz hozzánk.

Vasárnap délután Margit bekopogtatott Acsékhoz. Klárika akkor is éppen virágai között sürgött-forgott. Vizes ruhával törülgette a virágok leveleit.

A két kislány illedelmesen üdvözölte egymást.

— Látod, Margit, — mondta aztán Klárika, — most éppen mosdatom a virágokat! Nekik is éppen olyan jól esik a mosakodás, akár nekünk! A por és piszok rárakodik levelcikre és betömi azokat az apró nyílásokat, amelyeken át a virág lélelzik.

— Hát a virág is lélelzik?

— Ha odafigyeltél volna, akkor most tudnád, hogy minden növény lélelzik. A levél a növények tüdeje. Azért kell tisztán tartani a virágok leveleit. Azt is tanárnő mondta, hogy a növények táplálkoznak, növekednek, éreznek, akárcsak mi.

— Éreznek is a virágok? — csodálkozott most még jobban Margit.

— Éreznek bizony! Megérzik a fényt, a meleget. Nézd csak ezt a muskátlit, hogy odahajol az ablakhoz. Érzi, hogy ott áramlik be a szobába a napfény.

— Azt mondtad, hogy a növények táplálkoznak is. Mit adsz nekik?... — érdeklődött tovább Margit.

— Jó földet. Tavasszal kimegyek a mezőre. Keresek vakondtúrásokat. Azokból összeszedek egy csomó földet. Az erdőben is szedek földet, a fák alól. Az előbbi porhanyós, ez meg nagyon finom föld. Elkorhadt levelekből áll. No, még a kertésztől is kérek egy kis kertiföldet. Ezt a háromfélét aztán összekeverem.

— Azután beülteted a virágokat?

— Még nem. Előbb homokot is keverek a földbe.

— Homokot? Az mire jó?

— Arra, mert attól mindig porhanyós marad a föld és nem hül ki olyan könnyen. A homok jól bírja a meleget. Amikor azután így elkészítettem a földet, csak akkor ültetem el a virágokat. De a föld magában még nem elég ám! a virágokat öntözni is kell, mert a nedves földből tudják csak jól feloldani és felszívni a táplálékot.

— Hiszen én néha úgy megöntözöm a virágokat, hogy még harmadnap is vízben állanak! — mondta Margit.

— Jaj, csakhogy öntözni sem lehet ám akármikor és akár-mennyit! A helytelen öntözés éppen olyan káros lehet a virágra, mint az, ha az öntözést elmulasztjuk.

— Hát mikor kell öntözni?

— Az a virág földjétől függ.

— No, akkor ez a sárga viola nagyon szomjas lehet, mert száraz a földje.

Kláríka erre az ujját a viola földjébe dugta. Aztán így szólott:

— Ez még nem szomjas. A föld belseje még elég nyirkos. De a mellette álló begónát megöntözzük, mert ez nagyon szereti a vizet.

Azzal már szaladt is Kláríka vizért. Nemsokára vissza is tért. Hozta a vizet kis locsolóban.

— Honnan hoztad?

— Az esővízes hordóból. Az esővíz a legjobb a virágnak. De ha ez nincs, az állott kútvíz is jó. A friss, hideg víz megárt a virágnak.

Öntözés után Kláríka megforgatta a virágokat, úgy hogy az az oldaluk essék az ablak felé, mely eddig belül volt.

— Így egyenesen, szabályosan nőnek, — mondta Margitnak.

Bodor Margit jól megjegyezte Kláríka minden szavát. Mászor is meglátogatta kis pajtását s ezentúl ő is úgy gondozta virágait, mint Ács Klári. Sok örömet talált bennük!

Az évváró napján nagy zavarban volt a tanárnő. Nem tudta eldönteni, kinek adja a szép könyvet? Ács Klárinak-e vagy Bodor Margitnak? Mind a két leánynak olyan szép volt a virágja, hogy gyönyörűség volt ránézni.

— Tessék Bodor Margitot megjutalmazni! — szolt Ács Kláríka. Én már ugyanis kétszer kaptam jutalomkönyvet szép virágaimért.

— Bíz én mindkettőtöket megjutalmazlak szép virágaitokért — mondta a tanárnő.

Azzal Ács Klárinak is, Bodor Margitnak is adott egy-egy szép könyvet.

(Kadosa Gyula.)

TAVASZI KÖRTÁNC.

Zöld ág, zöld ág,
Zöld levelecske,
Tavasz-kertben aranyajtót
Nyitogat a fecske.
Furcsa a kulcsa:
Nyitogató nyelve,
Csicsergő kis csodacsőre
Varázsdallal telve.
Ringó bimbó
Bólogat ottan,
Hivogató rózsaselymü
Rügyek ajka pattan.

Nyitva van az aranykapu
Bujjatok be gyorsan!
Rajta, gyerekek,
Ropjuk a táncot,
Arany gyermekláncfűszárból
Készítsünk egy láncot!
Hinta-palinta
Ring a rózsaszálon:
Hintázgassuk a szívünket
Arany napsugáron!
Zöld ág, zöld ág,
Zöld levelecske,
Tavasz-kertben aranyajtót
Nyitogat a fecske.

(Mécs László.)